

I Het vlees en de val

- 11 Buikspek met sjalotjes (Recept voor één persoon)
- 12 Door
- 13 Château Papillon (Rondleiding)
- 14 Een knip
- 15 Marsman (Salto mortale)
- 16 Justin Fashanu, 1961–1998
- 17 Het leven dat doorgaat en het leven dat niet (II)
- 18 Weg
- 19 De andere wereld

II Systeem en verloop

- 27 Systeem
- 28 Helm (Bloem)
- 29 Zij (Hagenheld)
- 33 Of andersom
- 34 Vangst
- 35 *'And I have known the eyes already, known them all -'*
- 36 Terugkijkend (Helm)
- 37 Epifanie (Of niet)
- 38 'Maar Nausikaä dacht aan iets anders'
- 41 Ik ben
- 42 Ik word
- 43 Verloop
- 44 Kaap Hoorn

III De aarde en het weer

- 49 Weerwaarschuwing
- 50 Gedicht tot de zee
- 51 De klimmer
- 52 X
- 53 De brand (Groot Deunk *revisited*)
- 54 De doper
- 64 De contra-arm (Slow motion)
- 65 Een punt
- 66 Doe-het-zelf
- 67 Paaldansen kun je leren (II)
- 68 Oogst

Epiloog [Schlagerzang]

- 71 Lied van de zeevaarder

73 Bijlage [Noten]

Buikspek met sjalotjes (Recept voor één persoon)

Wie zich aan eigen pootjes ophangt
wordt niet het zwijn dat hij zich waant.

Buikspek spettert in de pan
bakt hier en daar een beetje aan
(zwarte randjes met de geur van parmaham)
sjalotjes als paarden stuiten *píng*
en als je doorschept *póng*
van bakplaat naar stuurboord,
die niet te zuinige scheut wijn
werkt als een kalflap op het zwijn dat maaltijd werd
nu geen illusies meer verspreidt.
Dit is mijn kookeiland.

Wie zich met zo'n malle koksmuts tooit
is niet vanzelf de chef die hij zich toont:
keukenprins die onversaagd met aanzetstalen zwaait
die appels boort en slagroom klopt
z'n zelfgepote piepers jast, de eigen boontjes –
terwijl de oven overzichtelijk blijft

het aanrecht een dansvloer
de keuken een balzaal van armslag
die hem naar een voorspoedig maar altijd voortijdig
einde van een uitverkochte avond walst.

Wie zich in zelfverzonnen sterren hult
wie zich maar mondjesmaat
aan de wetten van het werkblad houdt
wie moleculair kookt maar aan zijn toko geen menukaart hangt

ziet zichzelf hologig als de timer eensklaps gaat
aan de bodem van het raam
waar gebakken voor werd staan
proeft na verloop van tijd alleen
de eigen ingekookte nieren nog.
Engel op een tong die zich, uitbollende leverkaas
lillend dan naar buiten wringt.

Wie niet van des braadslees zijde wijkt
maakt pas een pan dat het een leven is.

Door

Ik herinner me
het geluk van de schommel
het sprongetje
de val maar dat je daar –

ik herinner me
toastjes met eendenpaté
en cranberrysaus
vier uur 's nachts
volgend jaar
morgen
na mijn dood of na die –

ik herinner me dat ik klaarstond
de klok stil- en de wereld
verderging
zonder dat hij verderging
je niet –

ik verderging
zonder dat de klok
stilstond

dat ik me herinnerde
dat ik verderging

de schommel stakte
de val brak
de wereld

dat ik klaar, verder, niet, daar.

Château Papillon (Rondleiding)

Ik denk van niet nee, ofschoon het dagen kan aanhouden
en zich ontpoppen tot zekere gesteldheid, tic, tik (tok)

knik, kink, hersenkronkel die je de openslaande deur uit zwiept
losschietend meertouw dat je het openstaande raam uit slaat.

Ik denk van niet nee, al zijn de nachten onvermoeibaar
is de dichter onverstoorbaar, zo daar op zijn balkon

op zijn tablet pingelend. (In de kamer achter hem
de kandelaar op tafel, de boeken die wel weten hoe het is.

Lichtdronken motten twerken hoorbaar om de kandelaar op tafel,
knisteren.) Ik denk van niet nee, hoewel het uit de hand kan lopen

in spontane verjaars- en vechtpartijtjes zo 's avonds
na het eten met een fles wijn half om. Ik weet het niet nee.

Ik denk van niet tenminste. Rug naar de kamer gekromd, buikje rond.
Weten hoe het is tussen haakjes. Maar verder? Ik heb niet eens een balkon.

Een knip

Ik had het met mijn kapster

over het leven en de dood.
Pal tegenover mij, zo zonder bril
een vreemde: een ijsberg
glinsterend verbrijzeld in een
ademhalend haarvangschort
dat hem is omgegord; een Dalek
maar een geenszins kwaadgevooisde.
Een nek die meebewoog, mijn kop
een pol met kluit en al eraan erop.

De kapster doet haar werk.
In de verte maar dichtbij en
zo nimmer te bereiken tegelijk:
het dienstdoen van haar lippen
aan haar na-ijlende stem
aan de klaarte van haar lach.
Was ik de zon, dan zij de aarde,
onbeschroomd een baan zich
rond mij warend, de handen
die het mes hanteerden steels
mijn wanhoop wegmasserend
mijn warhoofd weer voor even

snoeiend, loot na loot. Haar
helderheid een warmtebron
de mijne overstijgend
terwijl wij het daar hadden
over het leven en de dood.
Over generaties en de
dingen die dan doorgaan.
Ik houd haar hand vast als ik
afgerekend heb, een fractie langer
dan zij de mijne.

Marsman (Salto mortale)

Het wordt tijd de gordijnen uiteen
te schuiven, clichés te vermijden, ze
haakje voor haakje uit de oogjes te lichten

de gepantserde ruiten open te smijten
ze uit de kozijnen te schuiven
ze zorgvuldig met die (of beter

met andere) gordijnen aan schouders
en armen te rijgen, uit de doolhof
van je flight deck de stap op de richel
die in de gevel zich aanbiedt te zetten

en nog een

clichés te vermijden, met ferme slagen
de lucht te proberen, en dan zonder omzien

beneden mij, boven mij, aan welke kant
en in welk heelal, de laatste regen
der sterren voorbij – punt.

Te blijven staan. De zon te ontwijken
(clichés te vermijden), naar binnen te gaan
dit te schrijven. Dat het tijd wordt.
Dat het tijd wordt. Dat het tijd wordt.

Justin Fashanu, 1961–1998

Ik weet niet hoe het is
om spits te zijn.

Ik ben doelverdediger, mijn plek
is er een achter de linies.
Ik vecht tegen mijn falen en heel soms
pluk ik het geluk alsof het licht is
uit de bovenhoek.

Ik weet niet hoe het is
om een bal aan te nemen
en die in dezelfde beweging
onder het getier van neonazi's
doodleuk in dezelfde
bovenhoek te rammen.

Ik weet niet hoe het is
een miljoen op te strijken per jaar
en me in dezelfde
beweging te verhangen in een schuur.

Mijn verdiende loon.

Het leven dat doorgaat en het leven dat niet (II)

Ik maakte een wandeling
met Casper vannacht.

We liepen door een bos
ik had het aldoor over Casper
want het was Casper niet
maar het was Casper wel.

Komen we
langs een weiland
waar hij bezig is
z'n zweefvliegtuig te repareren
dat als een monsterachtig ongedierte
wieltes omhoog
daar ligt.

We besluiten eens te informeren
wat er aan de hand is
en lopen naar hem toe.

Op het moment dat hij gaat uitleggen
hoe en wat
word ik gebeld.

Weg

Het is de allerlaatste middag van november en de nevel
natuurlijk de nevel hangt naast de snelweg onbewogen
boven de velden te drogen.

Twee uur, half drie. Ik rij de weg van A naar B
heb moeder gedaan, zoals dat heet
heb een boterham met gerookte makreel voor haar gesmeerd

en in vierkantjes gesneden,
in acht vierkantjes, die ze dan
zelf aan haar vork prikte, waar ze weer af gleden.

Mijn dochter bezint zich vandaag op de toekomst.

Mijn moeder in de nevel natuurlijk de nevel lost op.

Ik rij zowat als enige, de weg is door de nevel natuurlijk de nevel
verdwenen, Nick Cave zingt van het almaar wegduwen, almaar wegduwen
duw de hemel weg – om maar door te kunnen gaan.

Mijn vriend huilt aan waar ik niet ben, kind dat hij is,
het tijdelijke. Het eeuwige. De nevel natuurlijk
de nevel een hemd tegen het morsen om de nek

een wade zonder wasvoorschrift
het allerijlste jachtkostuum dat je dagelijks in de kast aantreft
je aantrekt en je meevoert naar een onbestaande aarde.

De andere wereld

1

Op zoek naar een tweedehands epos
– desnoods een eigen, zolang het als nieuw is –
struin ik de stalletjes af op het Spui.

Vrijdag, de zon onderweg naar het westen
de wind als een zeis uit het oosten: kraag
omhoog, handen gebald in mijn vacht

word ik schijnbaar vanzelf voortbewogen
meer dan beweeg ik mij voort langs het
voortreffelijke, moeilijke, zeldzame woord.

2

Een handelaar wenkt me, hij ziet wat ik zoek.
Hij peilt mijn gelaat, mijn getekende ogen
de trek om mijn mond, de knik in mijn tred

ziet in mij een man uit zo'n broos foliant.
Stelt geen vraag dus, maar bukt zich en vist
uit een teerdoeken boodschappentas

een gebonden, verweerd exemplaar:
de rug ongebroken, het naamloze voorplat
op een asvlek na glanzend.

3

Hij reikt het me aan uit zijn benige vingers,
van onder zijn mocro-muts schittert een blik
die mij weerspiegelt: ik zie mezelf staan,

in zichzelf geschopt schepsel, spelende man
aan wie een *terrible beauty* passeerde. De
lofzang van haar had zijn diepgravend, uitputtend

werk wel gedaan. Zo licht als het mij valt
het zwaard dat maar in me blijft snijden te zien
zo als een bijl slaat de duisternis in.